

1

דלת חדר ההורים הייתה סגורה, השיחה התארכה והתארכה.

על מה מינה יכולה לדבר עם אבא ואמא זמן רב כל כך?

"כנראה הצעת שידוך." שיערה דסי.

"כל כך הרבה זמן?" יעלי שלפה מהמדף את השכפולים בתו". "לא הגיוני שהנושא הוא שידוך. מינה אמורה להיות בשעה הזו בפנימיה.

למה שאבא ואמא ידברו איתה דווקא עכשיו?"

"וואו, את צודקת. אולי שוב יש לה בעיות בעבודה."

יעלי חיפשה בלי ריכוז את הדף שאותו הייתה צריכה. הלוואי שלא. כמה פעמים יכולה בחורה לעבור מעבודה לעבודה?

"מה הקשר?" בת שבע דיברה בלי להרים את עיניה מהספר שקראה.

"מינה אוהבת את הפנימיה."

"זה לא אומר שלא יכולות להיות שם גם בעיות -" התחילה דסי.

דלת הכניסה נטרקה. "איפה אמא?"

שש ורבע. אלחנן חזר.

"היא בחדר עם אבא ומינה." עדכנה אותו יעלי.

"אוף!"

היא שמעה אותו נכנס לחדר הילדים, ורגע אחר כך את מוטי צועק לאלחנן שיחזיר לו את האוטו-שלט, ואת חני פורצת בבכי.

"מסכנה חני." אמרה יעלי. בזמן האחרון אלחנן מרשה לעצמו לעשות כל מה שמתחשק לו.

"אין לי כוח להתעסק איתו." דסי חזרה למסך המחשב. בת שבע הפכה דף בספר. לכולם כבר אין כוח להגן על חני מפני אלחנן, אבל כמה הצקות היא יכולה לסבול? יעלי פנתה לחדר הילדים כדי לעזור לאחותה בת השש, אבל עוד לפני שהספיקה להגיד משהו, נפתחה דלת חדר ההורים.

"אלחנן הגיע?" אמא יצאה. "מה שלומך, אלחנן?" היא הושיטה את ידיה לחני המתייפחת. "מה קרה, חני?"

יעלי שלפה את הדף שחיפשה, וולוז'ין, **אם הישיבות.**

שאלות על הקמתה של הישיבה, ועל הנסיבות שהביאו לסגירתה. אין לה סבלנות עכשיו לשיעורי בית, אבל היא תכין אותם בכל זאת.

היא התיישבה ליד השולחן, מנסה להתמקד. דסי הייתה שקועה במסך, בודקת צורות עיצוב שונות לפרויקט של בנין המשרדים, עליו סיפרה לפני כן ליעלי. בחדר הילדים הרגיעה אמא את חני, ודיברה עם אלחנן.

דלת חדר ההורים שוב הייתה סגורה. מינה ואבא נשארו בפנים. על מה הם משוחחים?

מאוחר יותר יצאה מינה מהחדר. היא ארגנה את התיק שלה לעבודה, פניה מוטרדות.

"הכל בסדר?" שאלה יעלי.

"אני מקווה. בעזרת השם." מינה תחבה חולצה נוספת לתיק, וסגרה את הרוכסן. "להתראות."
מה קורה לה?

למחרת בבוקר, יעלי שמה לב שאמא לא מתארגנת ליציאה לסמינר. "הודעתי שאני לא באה היום." היא ענתה לשאלתה של יעלי.
"למה?"

אמא היססה לרגע. "יש כמה דברים דחופים שאני צריכה לטפל בהם."
"שאני אקח את חני לגן?"
"כן, יפה מצידך שאת מציעה. תודה רבה."

גם בצהריים היו עדיין 'הדברים הדחופים'. מינה לא הייתה בבית. אבא ואמא הסתגרו לשיחות ארוכות בחדר השינה. כאשר הדלת נפתחה מדי פעם, התברר ליעלי שאבא שקוע בשיחות טלפון.

אמא הייתה מודאגת, ואבא בקושי ענה כשפנו אליו. היה ברור שהמחשבות שלו נמצאות במקום אחר.

"אמא, מה קורה?" דסי העזה לברר כאשר אמא הגיחה לרגע למטבח.
אמא פתחה את פיה וסגרה.

"הכל בסדר?" יעלי דאגה מכדי לא לשאול שוב.

"אנחנו מתפללים שהכל יהיה בסדר." אמא חשבה רגע ארוך, ואז הוסיפה. "כדאי שתדעו גם אתן, ותתפללו. למינה יש בעיה רפואית."

"שוב?" על פניה של המזכירה היה סימן שאלה. "את בטוחה שאת שוב

צריכה את הפלאפון לשיחה דחופה?"

"כן." יעלי חייכה אליה בתחושה של אי-נעימות, "וזה באמת דחוף. סליחה."

המזכירה הביטה בה ארוכות, ואז קרבה לעברה את סלסלת הטלפונים. "תודה." שוב חייכה יעלי. הטלפון שלה היה בראש הערימה, נשאר נגיש מהפעם הקודמת. לא בטוח שהמזכירה הייתה מאפשרת לה להתקשר שוב. זה קורה מפני שהיא הבת של אמא שלה.

הפרוודור היה תערובת מוזיקלית מחרישת אוזניים של 'עילת העילות' עם 'תן לי אור' ו'אוטוטו', שהושמעו בו זמנית משלש כיתות שונות. פיסות טפט גזורות עפו ברוח שנכנסה מהחלון, ריח חזק של ספריי צבע מילא את האוויר, וגדודים של בנות היו בכל מקום.

יעלי דילגה במדרגות לחצר. בנות כיתה ט'2 היו שם, רועשות כמו שרק טית'ות יודעות להיות. כמה בנות במרכז התיזו תרסיס צבע על בריסטול שחור ענק. מישהי צעקה להיזהר שהצבע לא יתזו על רצפת האבן. אחרת צווחה שהחציאת שלה הוכתמה. ברחבי החצר המרוצפת הסתובבו זוגות ושלושות - בנות שלא התמזגו עם הפעילות בכיתתן ויצאו החוצה.

יעלי הסתכלה סביב. אין שום מקום שהיא יכולה לדבר בו בפרטיות?

אולי בפינה שמאחורי קרוואן ההקבצות. אבל אם היא רוצה לדבר שם, היא צריכה לבדוק שהקרוואן ריק עכשיו. שומעים ממנו כל מילה שנאמרת מחוצה לו, ליד החלון.

יעלי פתחה את הדלת, רק שולחנות וכסאות מפוררים היו בפנים. מזל. למצוא פינה שקטה בסמינר שלהן, קשה אפילו יותר מאשר בבית.

היא חייגה במהירות.

"אמא?"

לא. השיחה עוברת לתא הקולי. רק היה נדמה לה שאמא ענתה.

ניסתה שוב. אין תשובה.

"מי רוצה שבויים?" קול עליו נשמע מבחוץ. מישהי נערכה מראש לשעות השעמום הכרוכות לפעמים ביום קישוט, והביאה כדור. יעלי עמדה לחייג בשלישית, והתחרטה. אם אמא לא עונה לה, יש סיבה לכך.

לא יכול להיות שהיא עדיין בבדיקה עם מינה. אז מה כן? יומיים עברו מאז שאמא ספרה להן על הבעיה הרפואית של מינה. 'בעיה רפואית' היא אמרה, מילים שבעצם לא אומרות כמעט כלום. הכול יכול להיכנס בהן, מדלקת באוזן, ועד לגידול ממאיר מסכן חיים. "מינה לא רוצה שאגייד יותר." אמא הסבירה להן אז. "כשהיא תסכים שאספר יותר, אסביר לכן."

יעלי בלעה את רוקה. גם על הצעות השידוך שלה מינה לא מספרת כלום. בבתים אחרים משתפים הרבה יותר. "אבל זה מאד מלחיץ." דסי שיחקה עם הצמיד שעל זרועה, "ככה עוברים לנו בראש הדברים הכי גרועים."

"אני מבינה." אמא נראתה מוטרדת. "אני מתארת לעצמי שעוד מעט מינה תספר יותר. בינתיים היא כנראה צריכה את הזמן שלה בשביל לעכל. בואו לא נלחץ עליה. בסדר?"

"זה קשור לכאב שהיה לה בגב?" דסי שאלה.

"איזה כאב בגב?" הופתעה יעלי.

"מינה אמרה לי שמציק לה הגב התחתון. היא חשבה שזה קרה מפני שהתכופפה בצורה לא מוצלחת בפנימיה."

"מתי היא אמרה לך?" שאלה בת שבע.

"אולי לפני שבועיים. לא זוכרת." דסי פנתה לאמא. "זה קשור?"

"כן, זה קשור." ענתה אמא אחרי רגע של שתיקה. "יש למינה כאבים עדיין, היא התחילה לקחת משככי כאבים, וזו בעצם הסיבה שהיא צריכה

עכשיו לערוך בדיקות."

פעילות ליבה של יעלי האיצו בחרדה. "זה נשמע מלחיץ ממש."

"אני מקווה שזה לא באמת מלחיץ. יכולות גם להיות סיבות פשוטות לכאבים. אנחנו מתפללים שלא יתברר שיש משהו חמור, חס וחלילה.

מחרתיים יש למינה בדיקה משמעותית, תתפללו שהכל יהיה טוב."

היומיים האלה כבר עברו. יעלי אמרה בהם הרבה פרקי תהילים. איכשהו, עם כל הרוגע שאמא ניסתה לשדר, היא הבינה שלאמיתו של דבר המצב לא פשוט. אבא היה לחוץ, ומינה הגיבה בעצבנות גם למשפטים הכי פשוטים וסתמיים.

הבוקר הייתה הבדיקה, זו שיעלי אפילו לא ידעה מה היא.

בתחילה היא חשבה להישאר בבית, אבל אמא לא הסכימה. "את לא אמורה להפסיד יום קישוט, וגם אין סיבה." היא אמרה ליעלי. "לא יעזור כלום אם לא תלכי לסמינר."

"אנחנו יכולות להתפלל בזמן הזה." בת שבע הצטרפה לשיחה. גם היא, כמוכן, התעדכנה במצב. אלחנן והקטנים יותר עדיין לא ידעו כלום.

"תמיד אפשר להתפלל, אבל צריך גם להמשיך בחיים הרגילים." אמא שפשפה תחתית של סיר שהיה נראה נקי.

"למה?" שאלה בת שבע.

"מה קשור 'למה'?" יעלי מצאה את עצמה מתעצבנת פתאום. אין דבר שבת שבע לא חופרת עליו. למה היא מכבדה עכשיו על אמא? ברור שחשוב להמשיך בחיים הרגילים, מה כל כך מסובך פה?

"החיים הרגילים חשובים לבריאות הנפש שלנו." לאמא הייתה סבלנות, כרגיל, "בת שבע, יפה שאת מציעה שתתפללי בזמן הזה, ויהיה טוב אם תמצאי פה ושם זמן להתפלל בסמינר, אבל בסך הכל אנחנו באמת צריכים לנהל את היום יום שלנו כרגיל, זה חשוב גם בשביל שמחת החיים שלנו, וזו בעצם עבודת השם."

"מה עבודת השם?" הקשתה בת שבע.

"עבודת השם לשמור על שמחת חיים." אמא הניחה את הסיר. "בת שבע, גם לכן יש מחר יום קישוט. נכון?"

"כן, אבל ממילא אין לי חשק אליו. לא אכפת לי לחזור הביתה מוקדם אם צריך."

"באיזו שעה אתן מסימות?"

"רשמית זה בשלש."

"ולא רשמית?"

"בשנה שעברה לא הרשו ללכת לפני שלש, אבל רוב הבנות נשארן גם אחר כך, בערך עד שש."

"אנחנו סיימנו את הקישוט בשנה שעברה בתשע בערב." אמרה יעלי, "אבל ברור שאני לא אתעכב כל כך הרבה." היא הזדרזה להוסיף. "מתי לבוא הביתה?"

"אבא יהיה איתנו בבית החולים." אמא נשענה בגבה על השיש. "מישהי צריכה לקבל את הקטנים בצהרים."

"אני יכולה." הציעה בת שבע לפני שיעלי הספיקה לחשוב.

"יופי, אז נסכם ככה." החליטה אמא, "אני אכתוב לך אישור להשתחרר."

קצת שמחה זחלה לתוכה של יעלי, ומיד צפה בה תחושת אשמה. היא לא תצטרך להפסיד את האקשן של יום קישוט. מצד שני, היא תצחק ותשיר ותגזור ותדביק על הקיר אותיות צבעוניות, כשאחותה עוברת בדיקה מלחיצה?

זה לא נשמע הכי נורמלי, אבל אמא אומרת שזה מה שצריך להיות.